

и хоће са записима па и учени лекари из Митровице, онда Јована и Станију обузе очајање и почеше се мирити с мишљу да ће им смрт уграбити јединца. А и несрећни младић који није имао болова него је чилио и венуо, почео желети смрт.

И тако срећни човјек коме су многи завидјели, постаде тако јадан да се нико не би мењао с његовим удесом!

Може ли за човјека бити зла несрећа од такога! да је Шибраку одједном пропало све имање; да му је напријечац умрла његова вјерна и добра Станија; да се сам почео распадати од какве страшне болести – зацјело све би то лакше подносио него што бјеше гледати где му дијете полако умире! То је Јован јавно говорио, а понекад би додао: "Бог сам зна ради чега је то! Може бити да сам нешто тешко згрешио кад ме, ето, казни најтежом казном".

А свештеник говорише Јовану:

- А ко то зна, брате? Може да те Господ само куша као онога праведнога Јова, па да ће све добро свршити.

Тако је вријеме протицало и тако се наврши друга половина године. Миленко је једнако чилио.

Једном ће стари свештеник, који је чешће свраћао у ојаћену кућу, рећи домаћину:

- Де, Јоване, сине послушај један мој савјет! Иди у Црну Гору, у манастир Острог, да се завјетујеш и помолити великом чудотворцу, светом Василију! Ти знаш да онамо иду и Латини и Турци, и да је силном свијету светац помогао. Пости свецу неко вријеме, па иди с вјером и понизношћу!

Јован послуша свештеника и отиде, али ни од тога не би бољитка болеснику.

Тако прође још шест мјесеци.

Једном предвече, бјеше претпошљедње недјеље великога поста – Шибрак се упути од куће да обиђе усјеве. Као вазда, упути се у страху, јер се једнако бојао да ће зачути кукњаву у кући. Вријеме је било меко, небо наоблачено, ваздух је мирисао од прољетњег даха, птице су цвркулале, њиве се зелениле од младих бујних усјева. Шибрак поред свога јада, уживаше у толикој природној љепоти, те, онако у

мислима и у доколици, ноге га изнесоше много даље него што је намјеравао. Цио онај крај на домаку његове куће раван је као длан, готово без иједног дрвета јер је ту земља веома родна и сва обрађена. Али на крају долине гдје Шибрак стаде да посматра сунце на смирају, кад изненада над њим загрми и просу се плахи дажд. Он потјече да се склони под једну велику букву при дну бријега гдје бијаше његов рај.

Како ли се зачуди кад под дрветом затече неког свештеника! Пјешачки пут из оближњег села ишао је ивицом долине, па се пењао преко бријега и водио ка Митровици. Дакле, свештеник је био неки намјерник који се ту склониио од кише и иначе да се одмори.

Шибрак назва Бога, па пошто сједе, заподјену разговор о времену:

-Ево Божјег дара! рече,

-Јест, потврди свештеник... - прољетна је кишица Божји дар.

Шибраку се учини да глас непознатог човјека не излази из његова грла, него да допире однекуда са стране из даљине. Погледа боље свештеника и опази да су му образи утонули, да му је кожа на лицу црна, да су му очи без сјаја, да му је црна брадица ретка и без сјаја – сачувај Боже, као у каква покојника након неколико недјеља пошто је сахрањен.

- Путник ли си? – запита Шибрак мало у страху.

- Путник сам, одговори оним чудним гласом човјек и дубоко уздахну.

- У Митровицу?

- У Митровицу! – потврди онај.

- Ако милујеш можеш свратити к мени, у моју кућу, на вечеру и на ноћиште. Није далеко одавде.

- Не могу, брате, јер морам одмах даље, а теби хвала као брату! Киша нагло попусти, као што нагло бијеше ударила. Сумрачје почињаше. Шибрак хтједе поставити путнику питање: ко је, шта је, одакле је, куд иде итд, као што је то већ обичај код наших људи, али разумиједе да путнику није до

разговора, да носи некако велико бреме на срцу, зато узе говорити о себи, о своме злу удесу, исприча намјернику како му се син разболио шта је све радио око њега и како је ходио ка чудотворцу Василију Острошком, али узалуд! И заврши:

-Био је силан свијет, јер као што знаш иде му на завјет не само наша вјера, него и Турци и Латини. Свијет се препаде да светац већ неће чинити чуда...

Након подужега ћутања намјерник ће Јовану:

-Свечи не могу помоћи што неће и они измолити од Свемогућег, а зашто Он неће увијек да услиши молбе, то не могу ни они знати. Његови су разлози недостижни, него реци ти мени: дијелиш ли ти колико можеш сиротињи?.

Иако изненађен тим питањем, Шибрак одмах одговори:

-Дијелим, заиста, колико могу.

-Дајеш ли толико да и сам осјетиш, или дајеш од свога сувишка? пита даље свештеник .

-Право да кажем, дајем од сувишка, рече Јован.

-То је оно, видиш, што сам слутио и што не ваља – настави свештеник као из још веће даљине. – Од сутра ради друкчије. Намјењуј, али не као до сада, него како ћу те ја савјетовати, ако ћеш ме послушати.

- Хоћу, заиста хоћу! Слушаћу те као свога оца. Само говори, - убрза Шибрак, устајући. Ноге су му клецале. А свештеник из мрака а поступно, као удаљавајући се започе:

-Ти си имућан и ти знаш све невоље у своме селу. Знаш шта је коме од твојих сељака најпрече. Дакле, већ сутра изабери онога за кога мислиш да има највећу потребу, и ту потребу одмах намири. Али запамти добро да нико не дозна за то твоје добро дјело, нико, ни твоја жена. Ради као што је Христос заповједио: Да не зна твоја љевица шта чини твоја десница. Изазови насамо онога коме си то добро дјело намјенио па га закуни да то никоме не казује, а да се моли за твога сина. И то прва молитва за болесника, неслућена, неочекивана од непознате душе, за непознато добротинство, почеће помагати.

- Хоћу, учинићу тако! – рече скрушено Јован.

- Па онда, настави већ невидљиви и готово нечујни човјек, тако иста дјела таким истим начином, настављај што чешће, да што прије почнеш осјећати како се твоја имовина крњи. А Богу се моли да ти да јако срце да не зажалиш, јер срце човјечје сувише приања за земаљска блага.

- Хоћу, све ћу тако радити!

- Још нешто. Твој младић лежи у кући?

- У кући.

- Од јутра изнеси га напоље. Дању и ноћу нека лежи напољу. Чувајте га од влаге, припеке, вјетра, али нека га напољу. Не нудите га жестоки пићем, него га напајајте млијеком и нудите га медом. Рекао сам све. Догодине, кад се наврши година од данашњег дана походићу те и надам се, затећи ћу те весела, ако послушаш моје савјете. Збогом!

И ишчезе чудни путник.

Како се Шибрак вратио кући, није ни сам знао; био је као у неком бунилу. Али зачудо, чим пређе праг своје куће, обузе га неисказана радост, те његови видјеше човјека који као да је открио неку велику тајну, која га чини срећним, а о којој не говори.

Сутрадан зором устаде Шибрак узео повећу суму новца и отиде неком Милошу Гаврићу коме бјеше угинуо во. Изазва га насамо и од прве му рече:

- Ево ти да купиш вола. Али те преклињем свијем што ти је најсветије да о томе никоме не говориш. Не било ти благословено ако ме одаш. Јер знај да је ово намјена. Моли се Богу за мога Миленка!

Па се Шибрак врати кући и одмах удеси да се кревет и на њему болесник изнесу у двориште под велику липу, да поред њега буде увјек јакошњег млијека. Ту остаде цио дан забављајући болника лијепим причама, шалама и побожним мислима.

То исто учини и другог дана: отиде некој удовици и даде јој знатну помоћ, молећи је да то не разгласи.

И тако настави Јован Шибрак. И свакога дана чињаше му се да се његов мили болник помало снажи.

Али истом кад добро осјети да већ не даје од свога сувишка, кад виде да лице његове Станије постаје све брижније и да она као одгађа нека питања што је муче, истом се онда увјери да је и његову јединцу знатно боље.

Након три мјесеца Миленко се тако опоравио да је могао сједјети и помало ходати, а након још толико времена устаде и поче радити, те се отац и мати озбиљно договараху којом да га ожене.

Наврши се година. Јован Шибрак чувао је тајну. Домишљао се да ли је овај необичан свештеник Божји човјек који је у животу, или то бјеше Божји човјек који је нарочито дошао са онога свијета да му помогне.

Кад дође на ред онај жељено очекивани и добро запамћени дан, Шибрак нареди гозбу. Рече својима да ће увече стићи неки његов мили пријатељ којег они не знају.

Али не дође нико.

Те ноћи Шибрак усни истога свештеника на истом мјесту, али свештеник бјеше у златотканим одежама, а шума је блистала у чудној необичној свјетлости.

Утвара рече Шибраку благо:

- Приступи, синко! Ја сам Василије Острошки!

И ишчезну као и првога пута.

www.crkvaubrenovcu.rs

Српска Православна Црквена Општина Обреновац • Црква Силаска Светог Духа на апостоле Краља Петра I, број 2 • info@crkvaubrenovcu.rs • www.crkvaubrenovcu.rs

СИМО МАТАВУЉ

СВЕЧЕВ ЛИЈЕК

У неком селу у новопазарском Санцаку живео је човјек по имену Јован Шибрак знатан по имовини, високо цијењен по памети, честитости и добротинствима. Да сте запитали ма кога од његових сељака: "Има ли у Шибрака какав недостатак?" – свако би вам одговорио: "нема! Наш је Шибрак права хришћанска душа! Бољега човјека нема у цијелом Санцаку! Због људи као што је он и сунце сја!"

Шибрак је одувјек био здрав и наочит. Имао је свега доста: и земље ораће, и пашњака, и стоке, и шуме, и новаца, заштићених од сувишка рода родних година. Рано се оженио девојком у свему према себи. Задуго нису имали порода, па им се роди мушко дијете, за које се већ пете-шесте године могло рећи да се увргло на родитеље. Надјенуше му име Миленко. Дијете је по лицу личило на матер, а по осталим особинама на оца. Растао је као цвијет људски, стасит и лијеп а уз то кротак, уљудан, милостив. Заиста, срећнијег човјека од Јована Шибрака не бијеше надалеко. А како је био и врло побожан и вршио закон Божији што је боље могао, сеоски свештеник, човјек неук и припрост али пун страха Божјег, поучаваше народ да се угледа на Шибрака којег је Бог наградио.

Али је срећа човјекова, ћудљива и превртљива те се и Јованова показала така – одједном га остави, а њу замјени сестра њена – несрећа. Његовог сина Миленка обузе зло невидљиво: на један мах обори га нагла и тешка болест, и то баш онда кад стаса за женидбу! Спочетка су се родитељи надали да ће он болест савладати али кад се за пола године узалуд над болесником изређаше и врачаре,